

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2257/2543

นาย ประสิทธิ์ ปัญญาแก้วโจทก์ บริษัท จี.ดี. ปิ่นทิพย์ จำกัดจำเลย

ย่อ / หลักกฎหมาย

ประกาศของจำเลยที่ห้ามพนักงานของโรงแรมซึ่งเป็นลูกจ้างของจำเลยไปขับรถจักรยานยนต์รับจ้างนอกเวลาทำงานตามปกติ ได้ระบุถึงเขตพื้นที่ที่ห้ามไว้โดยเฉพาะคือบริเวณโรงแรมของจำเลยเท่านั้น จึงเป็นอำนาจของจำเลยที่จะออกประกาศคำสั่งเช่นนั้นได้ เพราะมิได้มีวัตถุประสงค์เป็นการต้องห้ามขัดแย้งโดยกฎหมายหรือเป็นการขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน การที่โจทก์ไปขับรถจักรยานยนต์รับจ้าง แม้สถานที่จอดรถจักรยานยนต์จะอยู่ในซอย อันเป็นทางเข้าออกของโรงแรมจำเลยก็ตาม ก็ไม่มีผลทำให้กิจการของจำเลยได้รับความกระทบกระเทือนหรือภาพพจน์เสียหาย เพราะโจทก์มิได้ขับในเวลาทำงานและมิได้กระทำโดยอ้างว่าเป็นกิจการของจำเลย ทั้งเหตุเล็กจางครั้งนี้ก็ไม่ปรากฏจากทางนำสืบว่าโจทก์ได้ขับรถจักรยานยนต์รับจ้างเข้าไปในบริเวณโรงแรมอันเป็นการขัดคำสั่งห้ามของจำเลย โจทก์จึงมิได้ปฏิบัติฝ่าฝืนคำสั่งของจำเลยจำเลยไม่มีสิทธิที่จะเลิกจ้างโจทก์โดยไม่ต้องบอกกล่าวล่วงหน้าและไม่ต้องจ่ายค่าชดเชย

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้บังคับจำเลยจ่ายค่าชดเชยจำนวน 42,180 บาท สิ้นจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้าจำนวน 11,950.99 บาท ค่าจ้างสำหรับวันหยุดพักผ่อนประจำปีจำนวน 1,874.66 บาท ค่าจ้างค้างจ่ายจำนวน 2,108.99 บาท เงินประกันจำนวน 1,000 บาท และค่าชุดทำงานจำนวน 1,000 บาท แก่โจทก์จำเลยให้การด้วยวาจาว่า จำเลยได้มีประกาศห้ามพนักงานของจำเลยไปขับรถจักรยานยนต์รับจ้างบริเวณโรงแรมของจำเลย แม้นอกเวลาทำงานก็ตาม โจทก์ไม่เชื่อฟัง จึงเป็นการฝ่าฝืนระเบียบข้อบังคับเกี่ยวกับการทำงานหรือคำสั่งอันชอบด้วยกฎหมายของจำเลย จำเลยไม่ต้องจ่ายค่าชดเชยและสิ้นจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้าแก่โจทก์ ขอให้ยกฟ้อง ศาลแรงงานกลางพิพากษาให้จำเลยชำระสินจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้าและค่าชดเชยรวมเป็นเงิน 54,130.99 บาท แก่โจทก์จำเลยอุทธรณ์ต่อศาลฎีกาศาลฎีกาแผนกคดีแรงงานวินิจฉัยว่า "มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของจำเลยว่าคำสั่งของจำเลยที่ห้ามมิให้โจทก์ไปขับรถจักรยานยนต์รับจ้างตามประกาศเอกสารหมายเลข 2 ขอบด้วยกฎหมายหรือไม่ เห็นว่า แม้ประกาศของจำเลยดังกล่าวจะมีข้อความห้ามพนักงานของโรงแรมซึ่งเป็นลูกจ้างของจำเลยไปขับรถจักรยานยนต์รับจ้างนอกเวลาทำงานตามปกติก็ตาม แต่ประกาศดังกล่าวได้ระบุถึงเขตพื้นที่ไว้โดยเฉพาะคือบริเวณโรงแรมของจำเลยเท่านั้น จึงเป็นอำนาจของจำเลยที่จะออกประกาศคำสั่งเช่นนั้นได้ เพราะมิได้มีวัตถุประสงค์เป็นการต้องห้ามขัดแย้งโดยกฎหมายหรือเป็นการขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชนประกาศคำสั่งของจำเลยตามเอกสารหมายเลข 2 จึงขอบด้วยกฎหมาย แต่อย่างไรก็ตาม ข้อเท็จจริงตามคำวินิจฉัยของศาลแรงงานกลางรับฟังได้ว่า โจทก์เป็นลูกจ้างของจำเลยตำแหน่งคนสวนและโจทก์ใช้เวลานอกเวลาทำงานไปขับรถจักรยานยนต์รับจ้างทั่วไป โจทก์ไม่เคยปฏิบัติหน้าที่บกพร่องเสียหายอันมีสาเหตุจากการขับรถจักรยานยนต์รับจ้างแต่อย่างใด ฉะนั้น การที่โจทก์ไปขับรถจักรยานยนต์รับจ้าง แม้

สถานที่จอดรถจักรยานยนต์รับจ้างจะอยู่ในซอยอันเป็นทางเข้าออกของโรงแรมจำเลยก็ตามก็ไม่
มีผลทำให้กิจการของจำเลยได้รับความกระทบกระเทือนหรือภาพพจน์ของจำเลยเสียหาย เพราะ
โจทก์มิได้ขับรถจักรยานยนต์รับจ้างในเวลาทำงาน และได้กระทำโดยอ้างว่าเป็นกิจการของจำเลย
ทั้งกรณีที่จำเลยนำมาเป็นเหตุเลิกจ้างโจทก์ครั้งนี้ก็ไม่ปรากฏจากทางนำสืบของจำเลยว่าโจทก์ได้
ขับรถจักรยานยนต์รับจ้างเข้าไปในบริเวณโรงแรมอันเป็นการขัดคำสั่งห้ามของจำเลย โจทก์จึงมิได้
ปฏิบัติฝ่าฝืนคำสั่งของจำเลย จำเลยจึงไม่มีสิทธิที่จะเลิกจ้างโจทก์โดยไม่ต้องบอกกล่าวล่วงหน้า
และไม่ต้องจ่ายค่าชดเชยตามประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง การคุ้มครองแรงงาน ข้อ 47(4) ที่
ศาลแรงงานกลางพิพากษาให้จำเลยจ่ายสินจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้าและค่าชดเชยตามฟ้อง
ให้แก่โจทก์นั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วยในผล อุทธรณ์จำเลยฟังไม่ขึ้น"พิพากษายืน

องค์คณะ

ปัญญา สุทธิบดี · สละ เทศร่ำพรรณ · รุ่งโรจน์ รื่นเรืองวงศ์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/2257/2543>